

COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER

ADVIES nr 01 / 93 van 14 januari 1993

O. ref. : A / RN / 007 / 92

BETREFT : Mededeling van gegevens van het repertorium van de motorvoertuigen met het oog op direct marketing.

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gelet op de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen;

Gelet op het koninklijk besluit van 21 februari 1991 waarbij aan sommige overheden van het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur toegang wordt verleend tot het Rijksregister van de natuurlijke personen;

Gelet op het koninklijk besluit van 21 februari 1991 waarbij sommige overheden van het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur gemachtigd worden het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen te gebruiken;

Gelet op de adviesaanvraag van 3 februari 1992 van de Vice-Eerste Minister en Minister van Verkeerswezen;

Gelet op het verslag opgesteld door de heer POULLET,

Brengt op 14 januari 1993, het volgende advies uit :

I. VOORWERP VAN DE ADVIESAANVRAAG EN GEVOLGDE PROCEDURE :

1. De adviesaanvraag betreft de mededeling van gegevens van het repertorium van de motorvoertuigen, bijgehouden door de Directie voor de Inschrijving van Voertuigen [afgekort D.I.V.] van het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur. Dit repertorium wordt bijgehouden overeenkomstig het koninklijk besluit van 31 december 1953 houdende reglementering van de inschrijving van de motorvoertuigen en de aanhangwagens. De adviesaanvraag betreft de mededeling van de gegevens van dit repertorium aan ondernemingen, in het bijzonder voor direct marketingdoeleinden.

2. De adviesaanvraag wordt hoofdzakelijk gerechtvaardigd op basis van de bevoegdheden die aan de Commissie werden toegekend krachtens de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen.

Twee koninklijke besluiten van 21 februari 1991 (B.S. van 26 maart 1991) verlenen aan sommige overheden van het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur immers toegang tot het Rijksregister van de natuurlijke personen, en bieden hun tevens de mogelijkheid het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen te gebruiken. Het bestaan van zulke connecties met het Rijksregister zou, volgens de Minister, opnieuw de wettigheid van een oude praktijk aan de orde kunnen stellen, te weten de mededeling van de gegevens uit het repertorium bijgehouden door de D.I.V. aan, enerzijds, bepaalde ondernemingen, niet alleen in de autosector, maar ook in de sectoren van verzekeringen en direct marketing en, anderzijds, aan sommige besturen. Deze praktijk, die sinds lange tijd door de Minister van Verkeerswezen wordt toegelaten, bestaat ten opzichte van een groot aantal ondernemingen, waaronder -de eerste maal op 2 januari 1981- de FEBIAC.

3. In het kader van deze aanvraag, heeft de FEBIAC [syndicale Kamer der Auto- en Motorrijwielenconstructeurs van België en Belgische Federatie der Auto- en Rijwielnijverheden verenigd] aan de Commissie een dossier voorgelegd om haar wens te benadrukken dat de huidige situatie verder zou blijven bestaan.

4. De verslaggever aanhoorde enerzijds de vertegenwoordigers van het Bestuur en van het Kabinet van het Ministerie van Vervoer en Verkeer, en anderzijds deze van de FEBIAC.

Tijdens haar vergadering van 21 oktober 1992, aanhoorde de plenaire Commissie achtereenvolgens :

- vertegenwoordigers van het Bestuur van het Vervoer en van de Minister van Verkeerswezen en Infrastructuur;
- vertegenwoordigers van de FEBIAC;
- vertegenwoordigers van de Belgische Vereniging van Direct Marketing [V.D.M.], die tevens een nota voorlegden ter ondersteuning van hun argumentatie.

II. WETTELIJKE BASIS EN WERKING VAN HET REPERTORIUM BIJGEHOUDEN DOOR HET BESTUUR VAN HET VERVOER

5. De inschrijving van de motorvoertuigen wordt geregeld door het koninklijk besluit van 31 december 1953 waar in artikel 2 een "repertorium" wordt ingesteld van de motorvoertuigen. Het is de Directie voor de Inschrijving van de Voertuigen [D.I.V., voorheen de Dienst van het Wegverkeer (D.W.)] die met het aanleggen van dat repertorium belast werd.

De gegevens van het "autobestand" zijn vastgelegd door het koninklijk besluit van 31 december 1953 (art. 4) :

- de aard van het voertuig;
- de naam of het merk van de bouwer van het voertuig en het type van het voertuig;
- het chassisnummer dat de bouwer aan het voertuig heeft gegeven;
- naam, voornaam en woonplaats van de aanvrager van de inschrijving (de maatschappelijke zetel voor de ondernemingen);
- de datum waarop het voertuig voor het eerst in het verkeer werd gebracht, indien het een reeds gebruikt voertuig betreft;
- de cilinderinhoud van de motor van het voertuig;
- het nummer van het proces-verbaal van goedkeuring (P.V.G.);
- het nummer van het proces-verbaal van benaming (P.V.B.);

Zij bevatten tevens de verzekeringscode, de datum en het nummer van de inschrijving, en het type brandstof.

6. Het doel van de inschrijving bestaat erin een adequate controle te waarborgen van de gebruikte voertuigen, dit door slechts die voertuigen tot het verkeer toe te laten die behoorlijk zijn verzekerd en die beantwoorden aan de technische vereisten vastgelegd in de algemene reglementering, en door de identificatie mogelijk te maken van de houders van de nummerplaten, voor strafrechtelijke vervolgingen.

7. De gegevens worden rechtstreeks bij de aanvrager van de inschrijving verzameld, op een formulier dat hij ondertekent bij de aanvraag, die door hemzelf of via zijn verzekeraar wordt ingediend. In geval van adreswijziging, moet de houder van een nummerplaat dit binnen 15 dagen meedelen, zodat het register kan worden bijgewerkt (art. 7, K.B. 31 december 1953).

De toegang tot de informatiegegevens die zijn opgenomen in het Rijksregister van de natuurlijke personen en het gebruik van het identificatienummer, toegestaan door de koninklijke besluiten van 21 februari 1991, werd, volgens het Verslag aan de Koning, gewenst om "de overeenstemming na te gaan van de gegevens die de aanvragers onder hun handtekening overmaken (in het bijzonder identiteit en woonplaats) met de gegevens opgeslagen in het Rijksregister." De machtiging werd toegekend krachtens artikel 1 van de koninklijke besluiten en de beginselen inzake wettigheid en specialiteit, waaraan werd herinnerd door de Raad van State, voor doeleinden van intern beheer "voor het vervullen van opdrachten die krachtens een wets- of verordeningsbepaling tot hun bevoegdheid behoren en teneinde hun taken uit te voeren". "Strevend naar een betere administratie, vooral wat betreft de dienstverlening aan het publiek en de verplichte taak ten opzichte van de ordediensten, is het", nog steeds volgens het verslag aan de Koning, "aangewezen om het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur en in het bijzonder het Bestuur van het Vervoer toegang te verlenen tot de informatiegegevens opgeslagen en bijgewerkt door het Rijksregister van de natuurlijke personen, veeleer dan zich schriftelijk te moeten wenden tot de gemeentebesturen. Bedoeling is belangrijke problemen inzake beheer te vermijden, veroorzaakt door het gebrek aan betrouwbaarheid van de door de aanvragers medegedeelde gegevens."

Indien de connectie, volgens artikel 1 van het koninklijk besluit van 21 februari 1991, de toegang mogelijk maakt tot alle informatiegegevens bedoeld in artikel 3, lid 1 en lid 2, van de wet van 8 augustus 1983 (geslacht, geboortedatum, beroep, enz...) en indien ze vereist dat het departement een bijkomend gegeven -met name de geboortedatum- verzamelt bij de aanvrager van de inschrijving, bevinden de informatiegegevens van het Rijksregister die niet zijn opgenomen in de lijst vastgelegd door artikel 4 van het koninklijk besluit, zich -overeenkomstig het wettelijkheids- en specialiteitsbeginsel- niet in het repertorium van de D.I.V.. Tenslotte zou volgens de ambtenaren van het Bestuur van het Vervoer, de connectie met het Rijksregister en de komende hergroepering van de verschillende bestanden van het Bestuur van het Vervoer op éénzelfde plaats geen wijzigingen met zich mee zullen brengen voor de huidige situatie. Met andere woorden, het repertorium van de D.I.V. zal een bestand blijven dat technisch gescheiden is van de andere bestanden.

8. Wat de mededeling van gegevens van het repertorium aan derden betreft, beschrijft de Minister deze in zijn adviesaanvraag als volgt :

Het moet enerzijds individuele verzoeken kunnen beantwoorden. Het gaat erom de gegevens te bekomen aangaande de houder van een nummerplaat, door middel van betaling van een zegelrecht en op basis van die nummerplaat. Sedert enige tijd worden dergelijke uittreksels uit het repertorium, die een verband leggen tussen een nummerplaat en de identificatie van een persoon, niet meer aan particulieren meegedeeld⁽¹⁾, maar enkel aan de overheden die belast zijn met het onderzoek en de vaststelling van de inbreuken, evenals met de uitvoering van gerechtelijke beslissingen, binnen het kader van de uitoefening van hun bevoegdheden.

Ook registreert men listingaanvragen hetzij voor statistische redenen -zonder vermelding van de gegevens betreffende de houders- (onder meer voor de studie van de evolutie van de markt), hetzij voor doeleinden inzake direct marketing.

¹. Op die manier werd een einde gesteld aan een praktijk waardoor, volgens de Minister, elke burger aan de DW kon vragen om hem de kopie te bezorgen van het inschrijvingsbewijs dat op het voertuig zichtbaar is. Door na de betaling van 90 BF te hebben ontvangen, onder de vorm van een fiscaal zegel, bezorgde de DW binnen 48u. de kopie van een inschrijvingsbewijs aan iedereen die dit vroeg, zonder dat hij een bepaald motief moest rechtvaardigen.

Een door het Bestuur doorgegeven lijst geeft een opsomming van de verschillende bestemmingen aan wie persoonsgegevens uit het bestand worden meegedeeld. Hieronder bevindt zich weliswaar de autosector, maar men noteert in de privé-sector eveneens enkele belangrijke direct marketingondernemingen en de B.V.V.O. voor de gehele verzekeringssector. Deze laatste ontvangt eveneens de nummerplaat en vraagt gegevens op uitgaande van een verzekeringscode. Onder de besturen, buiten die van de politie en de veiligheid, noteert men Financiën en de R.T.T., nu BELGACOM. Er kunnen nog enkele besturen aan deze opsomming worden toegevoegd, maar in die gevallen is de mededeling beperkt tot gegevens over bepaalde voertuigen en dit in rechtstreeks verband met hun opdracht.

De gegevens die voor direct marketingdoeleinden worden doorgegeven, bevatten de elementen van het repertorium, met uitzondering van de nummerplaat en de verzekeringscode. De overdracht vindt regelmatig plaats, éénmaal per maand en op een magnetische drager die op verschillende wijzen kan worden gemanipuleerd. Ze maakt het voorwerp uit van een vergoeding die enkel de kosten dekt van de terbeschikkingstelling.

9. De mededeling van voornoemde lijsten aan voornoemde bestemmingen wordt thans aan geen enkele voorwaarde onderworpen.

De Commissie merkt op dat, in een nota van 20 februari 1981, de Minister van Verkeerswezen de mededeling van deze lijsten aan de FEBIAC had beperkt voor alle merken, en aan elke bouwer of gemandateerd invoerder, tot enkel zijn eigen merk. Bij deze mededeling moesten bovendien bepaalde voorwaarden worden nageleefd, die de verspreiding van de gegevens moesten beperken.

Tegen deze beslissing werd door de direct marketingondernemingen een rechtsvordering ingesteld. In een eerste stadium beval het Hof van beroep te Brussel de Belgische Staat voornoemde ondernemingen voorlopig de gegevens en bijwerkingen van het inschrijvingsbestand te bezorgen zolang hij dezelfde gegevens zou bezorgen aan andere ondernemingen of verenigingen van ondernemingen zoals de FEBIAC; dit rechterlijk bevel was gebaseerd op het abrupte en ontijdige karakter van de terugtrekking van de voordelen die aan andere ondernemingen waren toegekend en op de blijkbaar discriminerende houding van de Staat (Brussel, 17 september 1981, met noot Ph. QUERTAINMONT, J.T., 1982, 412, beroep verworpen in Cass., 21 oktober 1982, Pas., 1983, I, 251). Enkele jaren later, werd een ministeriële beslissing, die reglementair werd genoemd, geannuleerd door de Raad van State, onder het motief dat er geen enkele wetsbepaling op dit gebied bestond die aan de Minister van Verkeerswezen een reglementaire bevoegdheid toekende (R.v. St., 20 januari 1988, n.v. R.L. Polk en Co Belgium, nr. 29.184). Sindsdien werd er geen enkele nieuwe wetgeving uitgewerkt.

III. ANALYSE VAN DE ARGUMENTEN INGEROEPEN VOOR DE MEDEDELING VAN DE PERSOONSGEGEVENS VAN HET BESTAND VAN DE D.I.V.

10. Uit de nota's die de FEBIAC en de Vereniging van direct mailingondernemingen aan de Commissie overmaakten en de mondelinge verklaringen door de vertegenwoordigers van voorvermelde instellingen, blijkt dat zij voornamelijk de volgende argumenten naar voren schuiven :

- het repertorium voor motorvoertuigen, zelfs de gegevens die dit bestand bevat, heeft een openbaar karakter;
- de koninklijke besluiten van 21 februari 1991 aangaande de connectie van de bestanden van de D.I.V. met het Rijksregister, hebben geen enkel gevolg voor de mededeling van de gegevens van de D.I.V. aan derden.

A. Het vermeende openbaar karakter van het repertorium voor motorvoertuigen en zelfs van de gegevens die het bevat

11. De Commissie is er zich van bewust dat volgens bepaalde gerechtelijke beslissingen de gegevens van het repertorium voor motorvoertuigen geheim, noch vertrouwelijk zijn. Zij is echter van oordeel dat het gebruik en a fortiori de mededeling van die gegevens onder de toepassing vallen van de beginselen betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

In dat opzicht merkt de Commissie in de eerste plaats op dat het koninklijk besluit van 31 december 1953 houdende reglementering van de inschrijving van de motorvoertuigen op geen enkele wijze het openbare karakter van het register vastlegt. Vooral artikel 25, dat voorziet in de uitreiking van de nummerplaten en inschrijvingsbewijzen, staat nergens, aan eender welke burger, de toegang toe tot eender welk identificatiegegeven dat in het register is opgenomen. Aangezien er geen algemeen administratief transparantiebeginsel is, valt het te betwijfelen of het repertorium van motorvoertuigen kan worden beschouwd als een openbaar register, dat vrij toegankelijk is voor de burger.

Hoe het ook zij, het staat vast dat de toegang tot de gegevens van een register, zelfs als dat een openbaar register is, slechts kan geschieden binnen de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, als het tenminste gaat om persoonsgegevens, dit wil zeggen gegevens over een natuurlijk persoon die is of kan worden geïdentificeerd (zie de definitie van de term "persoonsgegevens" in de zin van artikel 1, § 5 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens).

Welnu, de Commissie meent dat het in dit geval gaat om persoonsgegevens. Zonder zich te moeten uitspreken over de aard van het register, concludeert zij dat de toegang tot deze gegevens moet beantwoorden aan de vereisten die worden afgeleid van de verplichting tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

B. Het vermeende zonder gevolg blijven van de koninklijke besluiten van 21 februari 1991

12. Volgens de instellingen die de Commissie heeft gehoord, zou in dit geval geen rol zijn weggelegd voor de koninklijke besluiten van 21 februari 1991 waarbij aan sommige overheden van het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur toegang wordt verleend tot het Rijksregister van de natuurlijke personen en waarbij zij gemachtigd worden om het identificatienummer van het Rijksregister te gebruiken. Volgens voornoemde instellingen zijn er altijd twee afzonderlijke bestanden, het Rijksregister en het repertorium voor motorvoertuigen, zelfs al heeft het tweede voordeel bij een vergelijking met de gegevens van het eerste. De verbinding van het repertorium met het Rijksregister, dat slechts toegankelijk is voor instellingen die daartoe een machtiging hebben, zou dus geen belemmering vormen voor het behoud van de toegang tot het repertorium door derden.

13. Alvorens dit argument te onderzoeken, staat de Commissie erop zich aan te sluiten bij het onderscheid dat de Raadgevende Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer maakt tussen de "onrechtstreekse toegang" tot het Rijksregister en het gebruik van gegevens die werden bekomen door toedoen van het Rijksregister, in de betrekkingen met derden (Cfr. Commission consultative, Cinq années d'activités de la Commission : une première étape sur la voie de la protection des données à caractère personnel, p. 22, nE 4 et p. 23, nE 6).

Onder "gebruik van gegevens die werden bekomen door toedoen van het Rijksregister, in de betrekkingen met derden" dient te worden verstaan, elk gebruik van de gegevens van het Rijksregister door instanties die de toegang tot dat Register hebben bekomen onder omstandigheden waarin deze gegevens ter kennis komen van derden. "Hierin is begrepen het gebruik dat erin bestaat de bedoelde gegevens te verwerken in documenten van de toegang hebbende instantie, die ter kennis van derden gebracht worden" (Commission consultative, o.c., p. 22, nE 4 en Raadgevende Commissie, Vijf jaar werking van de Commissie : een eerste stap op weg naar de bescherming van persoonsgegevens, p. 22, nr. 4)

Het recht om deze gegevens te gebruiken in de betrekkingen met derden, is niet onbeperkt. Een dergelijk gebruik mag, onder meer, niet van aard zijn dat het een misdrijf zou kunnen vormen. Een voorbeeld van misbruik, is een gebruik dat zou neerkomen op het openen van een "onrechtstreekse toegang" tot het Rijksregister voor derden. Onder deze laatste uitdrukking moet men het mechanisme verstaan door middel waarvan een overheid of een instelling die het recht op toegang heeft, aan het Rijksregister informatiegegevens vraagt op de eenvoudige vraag van een derde en enkel in het voordeel van deze derde (Raadgevende Commissie, p. 23, o.c., nr. 6)

14. In dit geval wordt de mededeling aan derden, van informatiegegevens afkomstig uit het Rijksregister, verboden door artikel 2, lid 1 van het koninklijk besluit van 21 februari 1991 waarbij aan sommige overheden van het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur toegang wordt verleend tot het Rijksregister van de natuurlijke personen.

Deze bepaling verbiedt aan de overheden van het Ministerie om een onrechtstreekse toegang tot het Rijksregister te openen ten gunste van derden. Het zijn slechts de personen, overheden en instellingen bedoeld in artikel 2, lid 2 van voornoemd koninklijk besluit aan wie -als afwijking op het principiële verbod- gegevens afkomstig uit het Rijksregister mogen worden meegedeeld. Ten opzichte van deze personen, overheden en instellingen, maakt de "machtiging om de informatiegegevens mee te delen binnen het gestelde kader een overdracht, desgevallend op magnetische dragers, van deze gegevens ... mogelijk." (verslag aan de Koning dat voornoemd koninklijk besluit voorafgaat, B.S., 26 maart 1991, p. 6049).

De Commissie is van mening dat de overdracht van de gegevens van het D.I.V.-bestand aan de FEBIAC of aan andere direct marketingondernemingen niet onder de toepassing valt van voornoemd verbod. Een dergelijke overdracht heeft voor de betrokken derden niet als enig doel kennis te nemen van de gegevens van het Rijksregister voor de identificatie van de persoon. Het probleem zou zich met andere woorden stellen indien het zou gaan om een systematische toegang tot enkel de bijgewerkte gegevens die door het Rijksregister worden bezorgd.

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 21 februari 1991 vormt dus *in se* geen belemmering voor de overdracht aan voornoemde derden van bepaalde gegevens afkomstig van het Rijksregister.

15. De Commissie is van mening dat de mededeling van de gegevens van de D.I.V. aan derden, een vorm is van gebruik van gegevens ontvangen door tussenkomst van het Rijksregister, een bijkomend gebruik dus, van de gegevens van het D.I.V.-bestand. De wettigheid van een dergelijk gebruik moet worden beoordeeld in het licht van de criteria die voor dit soort gebruik van gegevens gepast zijn.

De Commissie verwijst in dit opzicht naar de doctrine die werd uitgewerkt door de Raadgevende Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer :

"Voor de toelaatbaarheid van een gebruik van gegevens verkregen door toedoen van het Rijksregister in betrekkingen met een derde, is in de eerste plaats vereist dat zodanig gebruik strekt tot de vervulling van een bij of krachtens een wet of een decreet gegeven opdracht.

Bovendien is vereist dat bedoeld gebruik een wettig doel nastreeft, en dat het adequaat en pertinent is om dat doel te bereiken.

Verder moet het gebruik beperkt blijven tot wat strikt noodzakelijk is om de bedoelde opdracht te vervullen, en moet het openbaar belang dat door de kennisgeving van gegevens aan derden gediend wordt, opwegen tegen het recht van de betrokken persoon op de eerbiediging van zijn privé-leven.

Tenslotte mag zodanig gebruik, op verzoek van een derde die geen recht van toegang tot het Rijksregister heeft, niet plaatsvinden in omstandigheden die met zich brengen dat die derde in feite een "onrechtstreekse toegang" tot het Rijksregister bekomt." (Advies 89 / 079 van 24 april 1989, onuitgegeven; in dezelfde zin : Raadgevende Commissie, o.c. pp. 22 - 23, nr. 6).

De Commissie staat erop, wat de omstandigheden van dit geval betreft, twee essentiële voorwaarden te benadrukken :

1. het doorgeven door de D.I.V. van de persoonsgegevens die zij bijhoudt, moet conform de doeleinden zijn van het bestand, die door of krachtens een wet zijn gedefinieerd (finaliteitscriterium);
2. bovendien is het doorgeven door de D.I.V., van persoonsgegevens die betrekking hebben op personen slechts toegelaten indien het ten dienste staat van het openbaar belang en voor zover dit openbaar belang doorweegt op het belang van de betrokken personen (proportionaliteitscriterium);

Het onderzoek van de vraag of deze twee criteria in dit geval vervuld zijn, vraagt een onderzoek van het reglementaire kader van de mededeling van de gegevens van de D.I.V. aan derden, en bijgevolg van de wettigheid daarvan.

IV. DE WETTIGHEID VAN DE MEDEDELING AAN DERDEN VAN DE GEGEVENS VAN DE D.I.V.

A. Finaliteitscriterium

16. Krachtens het finaliteitscriterium, moet de mededeling van de gegevens van de D.I.V. een vorm van extern gebruik zijn voor de vervulling van het wettelijk en wettig doel, dat aan de basis zelf ligt van de verwerking die het bestand van de D.I.V. uitmaakt; bovendien moet zij wettelijk, toereikend en ter zake dienend zijn om dat doel te bereiken.

De Commissie stelt vast dat het doeleinde van het inschrijvingsregister momenteel niet nauwkeurig wordt beschreven. Gezien de aard zelf van dat register is zij echter van mening dat het doeleinde ervan bestaat uit de controle op de risico's die voortvloeien uit het wegverkeer.

Dit doeleinde wettigt inderdaad, zowel op individuele basis als op een globale wijze, de mededeling van gegevens van het D.I.V.-bestand aan de besturen van de gerechtelijke politie en van de veiligheid, voor de vervulling van de wettelijke taken van deze besturen. Hetzelfde doeleinde rechtvaardigt de mededeling van informatiegegevens aan bestuursoverheden die belast zijn met taken inzake politie en veiligheid, aan de verzekeringsinstellingen zowel voor de controle van de verzekeringspremies als voor het verzekeren van vervolging bij verkeersongelukken, en aan de autobedrijven voor het terugroepen van voertuigen met een fabrieksfout.

17. In de huidige stand van zaken in de wetgeving en de reglementering, kan de Commissie er niet van uitgaan dat het inschrijvingsbestand nog een ander doeleinde nastreeft, met name de promotie van de activiteiten van de autosector of zelfs die van direct marketingondernemingen in het algemeen.

Het is niet aan de Commissie om te beslissen of een dergelijk doeleinde kan worden toegekend aan het inschrijvingsbestand. De definitie van de doeleinden moet, in de openbare sector, gebeuren door de wetgevende of de uitvoerende macht, die optreedt krachtens de wet. De taak van de Commissie is beperkt tot een controle op de wijze waarop de overheid gebruik heeft gemaakt van haar eigen beoordelingsmarge.

Bij gebrek aan enige nauwkeurige bepaling, door of krachtens de wet, van een doeleinde dat verder gaat dan dat welk voortvloeit uit de aard zelf van het inschrijvingsbestand, kan de Commissie niet anders dan besluiten dat de overdracht van de D.I.V.-gegevens aan derden, onder meer aan de FEBIAC en aan de direct marketingondernemingen, onverenigbaar is met de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de betrokken personen.

B. Het proportionaliteitscriterium

18. Zoals de Commissie reeds heeft opgemerkt, is het niet voldoende dat de overdracht van gegevens aan een derde, in dit geval door de promotie van het wettige belang van die derde, in dienst staat van het openbaar belang. Opdat deze overdracht verenigbaar is met de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de betrokken personen, moet bij de afweging van de belangen die op het spel staan, het openbaar belang dat door een dergelijke overdracht wordt gediend, doorwegen op het recht dat de betrokken personen hebben op de bescherming van hun persoonlijke levenssfeer; met andere woorden, het belang van de derde moet doorwegen op de risico's die de betrokken personen lopen door de overdracht van de gegevens.

Door dit tweede criterium moet rekening worden gehouden met de reikwijdte en de modaliteiten van de mededeling, die in overeenstemming is met de doeleinden van het bestand. De Commissie is inderdaad van mening dat de mededeling de grenzen niet mag overschrijden die zijn vastgelegd door het wettige belang dat door de bestemming wordt nagestreefd, en dat ze moet gebeuren in omstandigheden die de persoon die in een bestand is opgenomen, verzekeren tegen overmatige schade aan zijn persoonlijke levenssfeer.

Aldus worden informatiegegevens van de D.I.V. aan de verzekeringsondernemingen bij een eerste analyse onder meer medegedeeld wegens een welbepaald doeleinde waarvoor het belang van de verzekeraars ontegensprekelijk groter geacht wordt dan het belang van de personen die in een bestand zijn opgenomen. Het gaat erom om, vertrekkende van een geïdentificeerd inschrijvingsnummer, de houder van dit nummer terug te kunnen vinden, voor zover hij bij een verkeersongeval betrokken is. Een dergelijk doeleinde wettigt de raadpleging van het D.I.V.-bestand en dit, vertrekkende van een precieze nummerplaat.

De mededeling van de maandelijkse banden met alle wijzigingen is overmatig in vergelijking met voornoemd doeleinde. Zeker, ze zou kunnen worden gerechtvaardigd door andere redenen. De Commissie herinnert er echter aan dat het finaliteitscriterium oplegt dat de doeleinden van de verwerking voldoende nauwkeurig omschreven zijn en dat het ontbreken van een welomschreven doeleinde een overdracht van gegevens niet kan rechtvaardigen.

OM DEZE REDENEN,

19. Is de Commissie van mening dat het loutere feit dat de D.I.V. toegang heeft tot het Rijksregister, *in se* niet kan rechtvaardigen dat elke mededeling van gegevens door de D.I.V. aan derden wordt geblokkeerd.

Gezien de afwezigheid van een doeleinde van het inschrijvingsbestand ten gunste van de autosector of van de handel in het algemeen, is ze echter van mening dat de mededeling van de D.I.V.-gegevens aan de autosector of aan de direct marketingsector, onverenigbaar is met het recht van de betrokken personen op de bescherming van hun persoonlijke levenssfeer.

20. Het is niet aan de Commissie om zich, in het kader van dit advies, uit te spreken over de doeleinden die eventueel nog, door of krachtens de wet, aan de D.I.V. zouden kunnen worden toegekend.

Zij staat er echter op eraan te herinneren dat, wat deze doeleinden ook zijn, het moet gaan om wettige doeleinden die door of krachtens de wet zijn bepaald. Bovendien zal de mededeling van gegevens aan derden slechts wettig zijn indien, bij de afweging van de belangen die op het spel staan, het belang dat wordt gediend door een dergelijke mededeling, doorweegt op het recht van de in een bestand opgenomen personen op de bescherming van hun persoonlijke levenssfeer.

Zodra de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens in werking treedt, zullen de bepalingen van deze wet -en onder meer deze van artikel 5, waarin het finaliteitsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel worden bekrachtigd- volledig moeten worden nageleefd.

De secretaris,

De voorzitter,

J. PAUL.

P. THOMAS.